

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

zo 4. októbra 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica 2005/29/ES – Článok 2 písm. b) a d) – Smernica 2011/83/EÚ – Článok 2 bod 2 – Pojmy ‚obchodník‘ a ‚obchodné praktiky‘“

Vo veci C-105/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Administrativen sad – Varna (Správny súd Varna, Bulharsko), zo 16. februára 2017 a doručený Súdnemu dvoru 28. februára 2017, ktorý súvisí s konaním:

Komisija za zaštita na potrebitelite

proti

Eveline Kamenovej,

za účasti:

Okrážna prokuratura – Varna,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia E. Levits, A. Borg Barthet (spravodajca), M. Berger a F. Biltgen,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze, M. Hellmann a J. Techert, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: A. Cleenewerck de Crayencour, Y. Marina, G. Goddin a N. Ruiz García, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 31. mája 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: bulharčina.

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 2 písm. b) a d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v. EÚ L 149, 2005, s. 22).
- 2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi pani Evelinou Kamenovou a Komisija za zaštitu na potrebitelite (Komisia na ochranu spotrebiteľa, Bulharsko) (ďalej len „CPC“) v súvislosti s aktom, ktorý vydala CPC a ktorým boli pani Kamenovej uložené správne pokuty z dôvodu, že neposkytla spotrebiteľom informácie v súvislosti s inzerátmi o predaji tovaru zverejnenými na internetovej stránke.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2005/29

- 3 V článku 2 smernice 2005/29 sa uvádza:

„Na účely tejto smernice:

- a) ‚spotrebiteľ‘ je akákoľvek fyzická osoba, ktorá v rámci obchodných praktík, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely spadajúce mimo rámca jej obchodnej, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti;
- b) ‚obchodník‘ je akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v rámci obchodných praktík, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely spadajúce do rámca jej obchodnej, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti, a ktokoľvek, kto koná v mene alebo v zastúpení obchodníka;

...

- d) ‚obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom‘... sú akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou [predaja – *neoficiálny preklad*], predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom;

...“

- 4 Článok 3 ods. 1 tejto smernice znie takto:

„Táto smernica sa uplatňuje na nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom tak, ako sú ustanovené v článku 5, pred, počas a po uskutočnení obchodnej transakcie vo vzťahu k produktu.“

Smernica 2011/83/EÚ

- 5 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES (Ú. v. EÚ L 304, 2011, s. 64), vo svojom článku 2 stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

1. „spotrebiteľ“ je akákoľvek fyzická osoba, ktorá v zmluvách, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely, ktoré sa netýkajú jej obchodnej ani podnikateľskej činnosti, remesla ani povolania;
2. „obchodník“ je akákoľvek fyzická osoba alebo akákoľvek právnická osoba bez ohľadu na to, či je v súkromnom, alebo verejnom vlastníctve, ktorá v súvislosti so zmluvami, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely, ktoré sa týkajú jej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, remesla alebo povolania, a to aj prostredníctvom inej osoby konajúcej v jej mene alebo z jej poverenia;

...“

- 6 Podľa článku 3 ods. 1 tejto smernice sa uvedená smernica „vzťahuje na každú zmluvu uzatvorenú medzi obchodníkom a spotrebiteľom za podmienok a v rozsahu stanovenom v jej ustanoveniach“.
- 7 V článku 6 ods. 1 danej smernice sú uvedené informácie, ktoré musí poskytnúť obchodník pred tým, ako sa zmluva uzavretá na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov či akákoľvek zodpovedajúca ponuka stane pre spotrebiteľa záväznou.
- 8 Článok 9 ods. 1 tej istej smernice stanovuje, že spotrebiteľ má štrnásťdňovú lehotu na odstúpenie od zmluvy uzatvorenej na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov.

Bulharské právo

- 9 Zakon za zaštita na potrebitelite (zákon o ochrane spotrebiteľa) (DV č. 99, z 9. decembra 2005) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „ZZP“) vo svojich § 47 a 50 preberá do bulharského právneho poriadku článku 6 a 9 smernice 2011/83, pričom článok 6 sa týka povinností poskytnúť informácie so zreteľom na zmluvy uzatvorené na diaľku a článok 9 práva na odstúpenie od zmluvy.

- 10 § 204 ZZP znie:

„V prípade nesplnenia povinností poskytnúť spotrebiteľovi informácie podľa § 47 ods. 1, 2, 3, 5, 6 a 7, ako aj § 48 a 49 sa fyzickej osobe uloží pokuta vo výške od 100 do 1 000 [bulharských levov (BGN)], podnikateľom a právnickým osobám pokuta vo výške 500 až 3 000 BGN za každý konkrétny prípad.“

- 11 § 207 ods. 1 ZZP stanovuje:

„Každému, kto bráni spotrebiteľovi uplatniť právo podľa § 50 odstúpiť od zmluvy uzatvorenej na diaľku alebo mimo obchodných priestorov, sa za každý konkrétny prípad uloží pokuta vo výške od 1 000 do 3 000 BGN.“

12 Podľa odseku 13 bodu 2 dopĺňujúcich ustanovení ZZP:

„Obchodníkom‘ je akákoľvek fyzická osoba alebo akákoľvek právnická osoba bez ohľadu na to, či je v súkromnom alebo verejnom vlastníctve, ktorá predáva tovar alebo ho ponúka na predaj, ktorá poskytuje služby alebo ktorá uzatvára zmluvu so spotrebiteľom v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti vo verejnom alebo súkromnom sektore, ako aj každá osoba, ktorá koná v jej mene alebo z jej poverenia.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

13 Spotrebiteľ na internetovej stránke www.olx.bg kúpil hodinky prostredníctvom kúpnej zmluvy uzavretej na dialku. Po tom, čo zistil, že tieto hodinky nemali vlastnosti uvedené v inzeráte uverejnenom na danej stránke a predajca hodiniiek odmietol vziať tovar späť výmenou za vrátenie peňazí, spotrebiteľ podal sťažnosť na CPC.

14 CPC po vykonaní kontroly zistila, že odosielateľom hodiniiek bola pani Kamenova, zaregistrovaná na tejto stránke pod užívateľským menom „eveto-ZZ“. Podľa správcu internetovej stránky www.olx.bg užívateľ s týmto užívateľským menom na tejto stránke zverejnil celkovo osem inzerátov na predaj rôzneho tovaru, vrátane hodiniiek dotknutých vo veci samej.

15 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že CPC na základe kontroly uvedenej stránky zistila, že k 10. decembru 2014 mal užívateľ s profilom „eveto-ZZ“ na tejto stránke zverejnených celkovo osem inzerátov na predaj rôzneho tovaru.

16 Rozhodnutím z 27. februára 2015 CPC konštatovala, že pani Kamenova sa dopustila správneho priestupku a podľa § 204 a 207 ZZP jej za porušenie § 47 ods. 1 bodov 2, 3, 5, 7, 8 a 12, ako aj § 50 ZZP uložila viacero správnych pokút. Podľa CPC pani Kamenova v žiadnom z inzerátov neuviedla meno a adresu obchodníka, jeho e-mailovú adresu, konečnú cenu predávaného produktu vrátane všetkých daní a poplatkov, platobné podmienky, dodanie a plnenie, právo spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy uzatvorenej na dialku, podmienky, lehotu a spôsob uplatnenia tohto práva, ako ani upozornenie na existenciu zákonnej záruky súladu tovaru s kúpnu zmluvou.

17 Pani Kamenova podala proti rozhodnutiu žalobu na Rajonen säd Varna (Okresný súd Varna, Bulharsko). Rozsudkom z 22. marca 2016 tento súd zrušil uvedené rozhodnutie z dôvodu, že pani Kamenova nemá postavenie obchodníka v zmysle § 13 bodu 2 dopĺňujúcich ustanovení k ZZP a smernice 2005/29.

18 Proti tomuto rozsudku podala CPC kasačný opravný prostriedok na vnútroštátny súd, Administrativen säd – Varna (Správny súd Varna, Bulharsko). Vnútroštátny súd v prvom rade uvádza, že na internete sa predáva a kupuje veľké množstvo výrobkov bežnej spotreby. Ďalej pripomína, že cieľom smernice 2005/29 je dosiahnuť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. V tejto súvislosti si v podstate kladie otázku, či v situácii, o akú ide vo veci samej, v ktorej fyzická osoba predáva na internete relatívne veľké množstvo tovaru väčšej hodnoty, má táto osoba postavenie obchodníka v zmysle smernice 2005/29.

19 Za týchto podmienok Administrativen säd – Varna (Správny súd Varna) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 2 písm. b) a d) [smernice 2005/29] vykladať v tom zmysle, že činnosť fyzickej osoby, ktorá je na internetovej stránke zaregistrovaná na predaj tovaru a zverejnila súčasne celkovo osem inzerátov na predaj rôzneho tovaru prostredníctvom internetovej stránky, je činnosťou obchodníka v zmysle právnej definície podľa článku 2 písm. b), predstavuje obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom v zmysle článku 2 písm. d) a spadá do pôsobnosti smernice podľa článku 3 ods. 1?“

O prejudiciálnej otázke

- 20 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta na jednej strane, či fyzickú osobu, ktorá na internetovej stránke zverejní súbežne určitý počet inzerátov, ktorými ponúka na predaj nový a použitý tovar, možno kvalifikovať ako „obchodníka“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 2005/29 a na druhej strane, či táto činnosť predstavuje „obchodnú praktiku“ v zmysle článku 2 písm. d) tejto smernice.
- 21 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v rámci spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom, zakotvenej v článku 267 ZFEÚ, prislúcha Súdnemu dvoru poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď potrebnú na rozhodnutie vo veci, o ktorej rozhoduje. V tomto ohľade je povinnosťou Súdneho dvora v prípade potreby preformulovať otázky, ktoré sú mu položené, a v tejto súvislosti vykladať všetky ustanovenia práva Únie, ktoré vnútroštátne súdy potrebujú na rozhodovanie o žalobách, ktoré im boli predložené, aj keď tieto ustanovenia nie sú výslovne spomenuté v otázkach položených Súdnemu dvoru týmito súdmi (rozsudok z 19. októbra 2017, Otero Ramos, C-531/15, EU:C:2017:789, bod 39 a citovaná judikatúra).
- 22 V dôsledku toho, aj keď vnútroštátny súd z formálneho hľadiska obmedzil svoju otázku iba na výklad ustanovení smernice 2005/29, prináleží Súdnemu dvoru, aby zo všetkých informácií, ktoré poskytol vnútroštátny súd, a najmä z odôvodnenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu, vybral tie ustanovenia práva Únie, ktoré si so zreteľom na predmet sporu vyžadujú výklad (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. októbra 2017, Otero Ramos, C-531/15, EU:C:2017:789, bod 40 a citovanú judikatúru).
- 23 V prejednávanej veci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že ustanoveniami vnútroštátneho práva relevantnými vo veci samej, konkrétne § 47 a 50 ZZP, sa do bulharského právneho poriadku preberajú články 6 a 9 smernice 2011/83. Vnútroštátny súd, ktorý sa konkrétne snaží zistiť, či fyzická osoba, o akú ide vo veci samej, ktorá na internetovej stránke zverejní súbežne určitý počet inzerátov, ktorými ponúka na predaj nový a použitý tovar, môže byť kvalifikovaná ako „obchodník“ a ako taká musí spĺňať požiadavky vymenované v týchto článkoch, vo svojej prejudiciálnej otázke však požaduje len výklad smernice 2005/29.
- 24 V tejto súvislosti je potrebné usudzovať, že vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta na jednej strane, či fyzickú osobu, ktorá na internetovej stránke zverejní súbežne určitý počet inzerátov, ktorými ponúka na predaj nový a použitý tovar, možno kvalifikovať ako „obchodníka“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 2005/29 a článku 2 bodu 2 smernice 2011/83 a na druhej strane, či táto činnosť predstavuje „obchodnú praktiku“ v zmysle článku 2 písm. d) smernice 2005/29.
- 25 Pokiaľ ide v prvom rade o pojem „obchodník“, treba pripomenúť, že tento je v článku 2 písm. b) smernice 2005/29 vymedzený ako „akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v rámci obchodných praktík, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely spadajúce do rámca jej obchodnej, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti, a ktokoľvek, kto koná v mene alebo v zastúpení obchodníka“.
- 26 Článok 2 bod 2 smernice 2011/83 vymedzuje pojem „obchodník“ ako „akúkoľvek fyzickú osobu alebo akúkoľvek právnickú osobu bez ohľadu na to, či je v súkromnom, alebo verejnom vlastníctve, ktorá v súvislosti so zmluvami, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely, ktoré sa týkajú jej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, remesla alebo povolania, a to aj prostredníctvom inej osoby konajúcej v jej mene alebo z jej poverenia“.
- 27 Pojem „obchodník“ je teda v smerniciach 2005/29 a 2011/83 definovaný takmer rovnakým spôsobom.
- 28 Okrem toho, ako uviedol generálny advokát v bode 32 svojich návrhov, základom tak smernice 2005/29, ako aj smernice 2011/83 je článok 114 ZFEÚ, a preto sledujú rovnaké ciele, ktorými je prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov v kontexte zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení, na ktoré sa vzťahujú.

- 29 V dôsledku toho sa treba domnievať, podobne ako uviedol generálny advokát v bode 39 svojich návrhov, že pojem „obchodník“, ako je vymedzený v rámci týchto smerníc, sa má vykladať jednotne.
- 30 Na základe tohto spresnenia treba uviesť, že zo znenia článku 2 písm. b) smernice 2005/29 vyplýva, že normotvorca Únie vychádzal z osobitne širokého poňatia pojmu „obchodník“, ktorý sa vzťahuje na „akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu“, pokiaľ vykonáva činnosť za odmenu a z jeho pôsobnosti nevyklučuje subjekty vykonávajúce úlohy všeobecného záujmu ani subjekty s verejnoprávnym postavením (pozri rozsudok z 3. októbra 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, bod 32).
- 31 Rovnaké konštatovanie sa uplatní, pokiaľ ide o článok 2 bod 2 smernice 2011/83, keďže toto ustanovenie sa jednak, ako bolo pripomenuté v bode 26 tohto rozsudku, vzťahuje výslovne na „akúkoľvek fyzickú osobu alebo akúkoľvek právnickú osobu bez ohľadu na to, či je v súkromnom, alebo verejnom vlastníctve“, a jednak, ako bolo uvedené v bode 29 tohto rozsudku, má sa vykladať podobne ako článok 2 písm. b) smernice 2005/29.
- 32 Okrem toho zo znenia článku 2 písm. b) smernice 2005/29 a článku 2 bodu 2 smernice 2011/83 vyplýva, že na to, aby mohla byť dotknutá osoba kvalifikovaná ako „obchodník“, je potrebné, aby konala „na účely, ktoré sa týkajú jej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, remesla alebo povolania“, alebo v mene, prípadne z poverenia obchodníka.
- 33 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že vzhľadom na samotné znenie definícií uvedených v článku 2 písm. a) a b) smernice 2005/29 a v článku 2 bodoch 1 a 2 smernice 2011/83 sa význam a rozsah pojmu „obchodník“, tak ako je uvedený v daných ustanoveniach, musí určiť vzhľadom na zodpovedajúci pojem, ktorý má však opačný význam, a tým je pojem „spotrebiteľ“, ktorý označuje akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá nekoná v rámci výkonu svojho podnikania alebo povolania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, bod 33 a citovanú judikatúru).
- 34 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že spotrebiteľ sa vo vzťahu k obchodníkovi nachádza v znevýhodnenom postavení, keďže musí byť považovaný za hospodársky slabšieho a právne menej skúseného ako jeho zmluvný partner (rozsudok z 3. októbra 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, bod 35, a zo 17. mája 2018, *Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen*, C-147/16, EU:C:2018:320, bod 54).
- 35 Z toho vyplýva, že pojem „obchodník“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 2005/29 a článku 2 bodu 2 smernice 2011/83 predstavuje funkčný pojem vyžadujúci si posúdenie, či zmluvný vzťah alebo obchodná prax patrí do rámca takých činností, ktoré osoba vykonáva ako obchod, podnikanie alebo povolanie (pozri analogicky rozsudok zo 17. mája 2018, *Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen*, C-147/16, EU:C:2018:320, bod 55 a citovanú judikatúru).
- 36 V dôsledku toho je na to, aby mohla byť dotknutá fyzická alebo právnická osoba kvalifikovaná ako „obchodník“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 2005/29 a článku 2 bodu 2 smernice 2011/83, potrebné, aby konala „na účely, ktoré sa týkajú jej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, remesla alebo povolania“, alebo v mene, prípadne z poverenia obchodníka.
- 37 Pokiaľ ide o otázku, či sa na fyzickú osobu, ako je žalovaná v konaní vo veci samej, vzťahuje pojem „obchodník“ v zmysle týchto ustanovení, treba zdôrazniť, ako uviedol generálny advokát v bode 50 svojich návrhov, že kvalifikácia za „obchodníka“ si vyžaduje „individuálny prístup“. Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd musí na základe všetkých skutkových okolností, ktoré má k dispozícii, preskúmať, či fyzická osoba, o akú ide vo veci samej, ktorá na on-line platforme súbežne zverejnila osem inzerátov, ktorými ponúkla na predaj nový a použitý tovar, konala „na účely, ktoré sa týkajú jej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, remesla alebo povolania“, alebo v mene, prípadne z poverenia obchodníka.

- 38 Ako uviedol generálny advokát v bode 51 svojich návrhov, v rámci tohto preskúmania musí vnútroštátny súd najmä overiť, či bol predaj na on-line platforme realizovaný systematicky a s cieľom dosiahnuť zisk, či predajca disponoval informáciami a technickými špecifikáciami týkajúcimi sa výrobkov ponúkaných na predaj, ktoré spotrebiteľ nemusí mať k dispozícii a na základe ktorých by bol uvedený predajca v porovnaní so spotrebiteľom vo výhodnejšom postavení, či má predajca právne postavenie, ktoré mu umožňuje obchodovať, a do akej miery súvisí on-line predaj s obchodnou činnosťou alebo povolaním predajcu, či je predajca platcom DPH, či predajca konajúci v mene alebo z poverenia určitého obchodníka alebo prostredníctvom inej osoby konajúcej v jeho mene alebo z jej poverenia dostával odmenu alebo podiel zo zisku, či predajca kupuje nový alebo použitý tovar na účely jeho ďalšieho predaja, čím tejto činnosti priznáva charakter pravidelnosti, opakovania a/alebo simultánnosti vo vzťahu k jeho obchodnej činnosti alebo povolaniu, či predávané produkty sú všetky rovnakého typu alebo rovnakej hodnoty a predovšetkým, či je ponuka zameraná na obmedzený počet produktov.
- 39 Treba podotknúť, že kritériá uvedené v predchádzajúcom bode nie sú vyčerpávajúce ani výlučné, takže v zásade splnenie jedného alebo viacerých z týchto kritérií samo osebe neurčuje kvalifikáciu on-line predajcov vo vzťahu k pojmu „obchodník“.
- 40 Samotná skutočnosť, že sa predaj uskutočňuje s cieľom dosiahnuť zisk alebo že osoba na on-line platforme súbežne zverejní určitý počet inzerátov, ktorými ponúka na predaj nový a použitý tovar, sama osebe nepostačuje na to, aby bolo možné túto osobu kvalifikovať ako „obchodníka“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 2005/29 a článku 2 bodu 2 smernice 2011/83.
- 41 V druhom rade, pokiaľ ide o otázku, či činnosť fyzickej osoby, ako je žalovaná v konaní vo veci samej, predstavuje „obchodnú praktiku“ v zmysle článku 2 písm. d) smernice 2005/29, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry toto ustanovenie definuje pojem „obchodné praktiky“ použitím zvlášť širokej formulácie ako „akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodnú komunikáciu vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojenými s podporou [predaja], predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom“ (rozsudok z 19. septembra 2013, CHS Tour Services, C-435/11, EU:C:2013:574, bod 27 a citovaná judikatúra).
- 42 Aby bolo možné považovať predmetnú činnosť za „obchodnú praktiku“ v zmysle uvedeného článku, treba preskúmať, či táto činnosť na jednej strane môže byť považovaná za „praktiku obchodnej povahy“, to znamená, že musí pochádzať od „obchodníka“, a na druhej strane, či je konaním, opomenutím, spôsobom správania, vyjadrením alebo obchodnou komunikáciou „priamo spojenými s podporou [predaja], predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom“ (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. októbra 2013, RLvS, C-391/12, EU:C:2013:669, bod 37).
- 43 Z predchádzajúceho vyplýva, že o existenciu „obchodnej praktiky“ v zmysle smernice 2005/29 ide len vtedy, ak túto činnosť vykonáva „obchodník“, ako je definovaný v článku 2 písm. b) tejto smernice.
- 44 Je však potrebné pripomenúť, ako bolo uvedené v bode 40 tohto rozsudku, že samotná skutočnosť, že sa predaj uskutočňuje s cieľom dosiahnuť zisk alebo že fyzická osoba na on-line platforme súbežne zverejní určitý počet inzerátov, ktorými ponúka na predaj nový a použitý tovar, sama osebe nepostačuje na to, aby bolo možné túto osobu kvalifikovať ako „obchodníka“ v zmysle tohto ustanovenia. Z toho vyplýva, že takú činnosť, ako je činnosť dotknutá vo veci samej, nemožno kvalifikovať ako „obchodnú praktiku“ v zmysle článku 2 písm. d) smernice 2005/29.
- 45 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 2 písm. b) a d) smernice 2005/29 a článok 2 bod 2 smernice 2011/83 sa majú vykladať v tom zmysle, že fyzickú osobu, ako je žalovaná v konaní vo veci samej, ktorá na internetovej stránke súbežne zverejní určitý počet inzerátov, ktorými ponúka na predaj nový a použitý tovar, možno kvalifikovať ako „obchodníka“ a táto

činnosť môže predstavovať „obchodnú praktiku“ len vtedy, ak táto osoba koná na účely, ktoré sa týkajú jej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, remesla alebo povolania, čo musí so zreteľom na všetky okolnosti relevantné v konkrétnom prípade posúdiť vnútroštátny súd.

O trovách

- ⁴⁶ Vzhľadom na to, že konanie má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

Článok 2 písm. b a d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“), a článok 2 bod 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, sa majú vykladať v tom zmysle, že fyzickú osobu, ako je žalovaná v konaní vo veci samej, ktorá na internetovej stránke súbežne zverejní určitý počet inzerátov, ktorými ponúka na predaj nový a použitý tovar, možno kvalifikovať ako „obchodníka“ a táto činnosť môže predstavovať „obchodnú praktiku“ len vtedy, ak táto osoba koná na účely, ktoré sa týkajú jej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, remesla alebo povolania, čo musí so zreteľom na všetky okolnosti relevantné v konkrétnom prípade posúdiť vnútroštátny súd.

Podpisy